Třináct nezapomenutelných příběhů.
Jeden legendární den. Pouto, které všechno změní.



REBECCA YARROS

FRAGMENT

Den Rozřazení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros
Den Rozřazení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA



REBECCA YARROS

přeložila Kristýna Vítková

FRAGMENT

Threshing Day
Copyright © 2026 by Yarros Ink, Inc.
All rights reserved.
Translation © Kristýna Vítková, 2026
This edition is published by arrangement with Entangled Publishing, LLC.
Cover and edge design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes
Original interior dragon illustrations © Joe Requeza
Cover images © Nadia Murash / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-8028-4 (1. vydání 2026)
ISBN e-knihy 978-80-253-8027-7 (1. zveřejnění 2026) (Pdf)
ISBN e-knihy 978-80-253-8029-1 (1. zveřejnění 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8030-7 (1. zveřejnění 2026) (mobi)

Pro všechny, kteří se někdy chtěli zdržet
v Basgiathu o stránku nebo dvě déle.

Uvidíme se na letovém poli.



Den Rozřazení je strhující dobrodružná fantasy odehrávající se v brutálním a soutěživém prostředí vojenské akademie dračích jezdců, která prozrazuje části děje *Čtvrtého křídla* a *Železného plamene.* Obsahuje také prvky jako násilí, nebezpečné situace, zranění, krev, popáleniny, vulgarismy a sebevražedné myšlenky. Pokud jste na některý z těchto elementů citliví, vezměte jejich přítomnost na vědomí, než vstoupíte do údolí pod citadelou, kde se odehraje Rozřazení…



Obsah

Zkouška ohněm 11
Brennan 17
Mira 33
Xaden 47
Garrick 73
Dain 83
Bodhi 99
Imogen 115
Rhiannon 135
Sawyer 147
Ridoc 165
Liam 179
Sloane 193
Aaric 213



Následující text věrně převedli z navarrštiny
do moderního jazyka plukovník Valin Kaori
a poručice Ellery Mynnaová, profesoři drakovědy
na Basgiathské válečné akademii. Všechny události
jsou pravdivé a jména všech postav byla zachována
k poctě odvahy těch, kteří padli.
Nechť jsou jejich duše poručeny Malekovi.

Zkouška ohněm:

Rozřazení – užitečné rady pro profesory drakovědy

od plukovníka Thadeuse Palmeho

Každý první říjnový den, bez ohledu na počasí, den v týdnu nebo fyzickou kondici kadetů, kteří dosáhli věku dvaceti let, vstoupí příslušní primáni válečné akademie v Basgiathu do lesa v naději, že budou vybráni drakem, aby s ním vytvořili pouto a stali se jeho jezdcem. Tuto velkolepou událost nazýváme *Rozřazením*. Jako profesoři v kvadrantu jezdců chceme motivovat kadety k úspěchu, ale zároveň je musíme připravit na nepříjemnou realitu, že mnoho z nich snahu o propojení nepřežije.

Ačkoli je Rozřazení zkouška, která nemá na Kontinentu obdoby, naším úkolem je na ni studenty připravit. Neberte tuto povinnost adekvátní přípravy na lehkou váhu. Naše instrukce jsou stejně zásadní jako zbraně v jejich rukách.

Přestože každý úkol v kvadrantu jezdců s sebou přináší jisté obtíže, jako profesoři drakovědy a ti, které Empyreum nazývá pozorovateli, neseme na bedrech jedinečnou zodpovědnost týkající se kadetů.

Naše loajalita náleží za všech okolností Empyreu, ale zároveň nesmíme ztrácet ze zřetele úspěch našich primánů, aby toto zásadní partnerství jezdců a draků pokračovalo.

Nemohu dostatečně zdůraznit, jak obrovská je to zodpovědnost. Ačkoli nás iluzionistický signet – schopnost projektovat z paměti iluze – opravňuje k získání této klíčové pozice v kvadrantu, přijmout by ji měli pouze jedinci se skutečnou vášní ke studiu Empyrea, kteří chtějí současně chránit jezdce.

Právě s tímto vědomím nabízím následující radu:

Nikdy nezapomínejte, že vztah mezi jezdcem a drakem je symbiotický. Bez draků by lidé neměli přístup k magii, díky níž jsou schopni vytvořit štít kolem Navarry. Bez jezdců by draci neměli štít, který chrání jejich hnízdiště. Z tohoto uspořádání těží obě strany, ale mějte na paměti, že draci považují lidi za poměrně… postradatelné.

Důvěřujte ostatním profesorům, že vynikají ve svých oborech, stejně jako byste si přáli, aby věřili oni vám. Nevměšujte se do výuky analýz bitev, dějepisu, fyziky a dalších. Pokud byste kvůli primánům potřebovali radu od jiného vyučujícího, doporučuji požádat profesora bojového výcviku. S ohledem na tréninkové souboje, výzvy a smrtící překážkovou dráhu v podobě Gauntletu před Prezentací jsou to jediní další profesoři, kteří skutečně chápou závažnost toho, že posílají své studenty vstříc možné smrti.

Je vaší povinností jim během prvních dvou měsíců promítnout věrné zobrazení každého draka, který je ochotný se toho roku propojit, aby je kadeti mohli před Rozřazením studovat. Během svého učňovského roku budete pod vedením staršího profesora získávat

znalosti ze dvou stěžejních pramenů. Prvním je *Příručka o dracích* – náš jediný obrazový průvodce draky v Empyreu –, za jejíž aktualizaci budete během svého působení ve škole zodpovědní. Rád bych vás upozornil, že žádný umělec bezchybně nezachytí všechny charakteristické znaky draka, což zásadně ztěžuje rozlišení jednotlivých potomků. Druhým jsou samotní draci, které jste možná měli tu čest pozorovat s jejich předchozími jezdci a během Rozřazení. V případě pochybností je rozumné se na jméno jedince zeptat jeho jezdce, protože mluvit s jakýmkoli drakem, s nímž nemáte pouto, by vyústilo v předčasné ukončení vašeho poslání. Nikdy a za žádných okolností nevstupujte do Údolu, kde mají draci hnízdiště.

Předchozí profesoři podporovali od počátku studenty v memorování informací z identifikačních karet, ale z mé zkušenosti jde během Prezentace spíš o to, aby draci mohli před Rozřazením sledovat a hodnotit kadety, než aby kadeti poznali jednotlivé draky. Ve skutečnosti je mnohem pravděpodobnější, že kadet přistižený při prohlížení draka bude upálen, než že s ním naváže pouto. Nicméně tyto karty se ukázaly jako neocenitelné pro Rozřazení. Pokud si kadeti nedokážou zapamatovat všechny draky, kteří jsou ochotni se propojit, pak je naprosto nezbytné, aby pochopili rozdíly mezi povahami jednotlivých druhů a nejbezpečnější postupy pro přežití střetu s každým z nich. Nevzdělaný kadet je mrtvý kadet.

Vyzvěte všechny kadety, aby během Rozřazení pozorně naslouchali svým instinktům. Pokud některého z draků zaujali, mohou cítit potřebu vydat se určitým směrem a měli by ji následovat. V některých případech mohou dokonce slyšet dračí volání, pokud zanechali

během Prezentace opravdu silný dojem. V případě, že si chtějí prodloužit život, by také měli poslechnout svůj instinkt a vyhnout se drakům, kteří se s nimi neplánují propojit.

Vyzdvihněte důležitost toho, aby kadeti vstupovali do údolí po jednom. Ačkoli je loajalita v letce v této fázi uklidňující, statistiky jasně ukazují, že draci preferují odvahu těch, kteří jsou ochotni krátčet sami. Opakovaně to potvrdili tím, že většinu skupin zpopelnili. Je velmi nešťastné, že mrtví nemohou vylíčit své zkušenosti, čímž nám zbývá jen přemítat o příčině jejich zániku.

Připravte se na ztrátu některých vašich oblíbených studentů, nebo – ještě lépe – s nimi nenavazujte příliš osobní vztah. Vše, co víme o dracích a důvodech, proč si vybírají své jezdce, je zcela zastíněno rozsahem toho, co nevíme. Ti, o nichž jsme přesvědčení, že se vynoří z údolí na drakovi, často zahynou mezi stromy – ať v dračích plamenech, nebo rukou jiného rozhořčeného kadeta –, nebo jsou v pozdních hodinách vyzvednuti a nuceni celý proces opakovat v naději, že uspějí příští rok.

Vždy mějte na paměti, že zatímco naši historii zaznamenávají tisíce písařů, my jsme jediní jezdci, kteří mají za úkol dokumentovat to málo, co jsme se naučili o dracích. Pokud byste se ocitli v nepříjemné pozici mezi kadetem a drakem, je zcela nezbytné zůstat loajální k Empyreu. V opačném případě bychom přišli o možnost ho nadále pozorovat. Právě na našich slovech, znalostech a pozorováních bude záviset, zda příští generace jezdců vzlétnou, nebo zaniknou.

Během mých posledních let jsem s láskou vzpomínal na své Rozřazení. Vzhledem k výrazně zhoršující se paměti si stále častěji přeju,

abych býval ignoroval zažitou diskrétnost, která celou záležitost obklopuje, a zaznamenal vlastní zkušenosti, zatímco jsem je měl stále ve vzpomínkách. Jak se můžeme naučit zvýšit své šance na propojení, když nezaznamenáváme úspěšné metody? Kdybych vám mohl dát ještě poslední radu, pak shromážděte příběhy těch, kteří přežili a jsou ochotni o tom vyprávět.

Rozřazení je nejnebezpečnější den v životě basgiathských kadetů. Snažně vás prosím, abyste své studenty připravili, jak nejlépe umíte, ale vždy mějte na paměti, že jakmile vstoupí do údolí, záleží už jen na dracích.



624 p. S.
Marbh – oranžový dýkoocasý
Samec z rodu Fhaicorain
Odhadovaný věk: 76
Zaznamenaní jezdci: 3

– Příručka o dracích, poslední aktualizace od plukovníka Valina Kaoriho



BRENNAN

Dnešek je tím dnem, kdy na mě budou rodiče pyšní, kdy se stanu jezdcem jako matka a její rodiče přede mnou.

Anebo zemřu a stanu se největším zklamáním rodiny Sorrengailů.

Sakra. Vážně doufám, že k tomu druhému nedojde.

Ovšem představa smrti je mi milejší než představa toho, že máma bude mít pocit, že musí změnit moje příjmení na náhrobním kameni, protože jsem mu nedostál. Její rod je mezi jezdci tak legendární, že otec přijal po sňatku matčino příjmení, přestože ten jeho je mezi písaři stejně proslavený.

„Víš jistě, že nechceš jít s náma?“ zeptá se Flynn Ennis, zatímco se ostatní primáni rozprchnou do zalesněného údolí pod citadelou. Svalnatý tmavovlasý kluk svírá jílec krátkého meče, jako by ho ta zbraň dokázala ochránit před drakem.



Na rozdíl od něj jsem vyrostl poblíž mámina samce Aimsira. Moc dobře vím, že pokud vás chce nějaký drak zabít, pak jste dávno mrtví. Nevěnují pozornost ničemu menšímu než balistám a pozvednutý meč je jenom naštve.

„Jo." Krátce přikývnu a pokusím se úsměvem trochu utišit strach v jeho očích. Před pár týdny jsme spolu strávili noc, ale odmítám dovolit svým citům, aby mě po dlouhých letech příprav na tuhle chvíli rozptýlily. Zvlášť když dělá hloupost. „Uvidíme se na letovém poli, Ennisi."

„Uvidíme se na letovém poli, Sorrengaile," odpoví se sotva postřehnutelným zachvěním brady. Pak se obrátí k několika členům naší letky a společně vyrazí do lesa.

Panebože, to jsou hlupáci.

Sleduju, jak mizí mezi obrovskými stromy, a sevře se mi srdce. Pravděpodobně už některé z nich – a možná všechny – nikdy neuvidím. Dělají chybu, když volí zdánlivé bezpečí většího počtu lidí a ignorují radu profesora Kaoriho, abychom se této výzvě postavili pouze vlastními silami, ale nedokázal jsem je od toho v posledních pár dnech odradit. Pokoušet se o to znovu by bylo naprosto zbytečné a dneska není vhodný den na plýtvání energií nebo časem.

Můžu ovlivnit jedině vlastní rozhodnutí. A právě teď potřebuju najít ten nejvyšší strom uprostřed lesa a začít sledovat draky, dokud neucítím toho, který je mi souzený. Je to jednoduchý a doufejme efektivní plán. V příští hodině bych měl přistát na letovém poli.

Okrajově zachytím nějaký pohyb a žaludek se mi propadne. Prudce trhnu hlavou směrem k hrozbě, když zpoza širokého kmene vystoupí postava v krémové haleně písaře.

„Draci pohrdají davy lidí. Zvolil jsi dobře, že se do toho pustíš sám," přikývne souhlasně otec. Na rameni se mu v prvních slunečních paprscích zaleskne označení hodnosti majora, zatímco ke mně kráčí s otevřenou náručí.

„Tati?" Sotva zvládnu zavřít pusu, než si mě přitáhne do medvědího objetí a poplácá mě po zádech. Pevně ho sevřu, vdechuju známou vůni starého papíru a něco v mém nitru se uklidní. Máma je možná železnou páteří naší rodiny, ale táta je jejím srdcem. „Co tady děláš?"

„Myslíš v Basgiathu?" Odtáhne se a věnuje mi široký úsměv, který podle mámy sdílíme. Stejně jako nazrzlé vlasy, ačkoli ty jeho začínají prokvétat šedinami a moje jsou navíc kudrnaté, a rovný nos. S přibývajícím věkem se mu podobám čím dál víc, což mi ani v nejmenším nevadí. „Nebo v údolí?"

„Obojí." Velmi málo písařů může vstoupit do kvadrantu jezdců, ale *žádný* nikdy nedostal povolení být svědkem Rozřazení. „Myslel jsem, že tě přiřadili k nějaké misi podléhající utajení." Byl pryč od května, což není neobvyklé vzhledem k tomu, že je jedním z písařů, kteří se zaměřují mnohem víc na historii než zaznamenávání současných událostí. Je známý tím, že dokáže zmizet na několik měsíců – nejdřív kvůli výzkumu a pak aby sepsal svoje závěry, ale vždycky nám vozí ty nejlepší dárky.

„Vrátil jsem se v srpnu." Obočí se mu spojí. „Omlouvám se, že jsem nestihl Den branné povinnosti, ale rozhodně tě nenechám projít Rozřazením, aniž bych tě viděl."

Přelétnu pohledem les a dýchá se mi snadněji, když nezahlédnu žádného z kadetů. „Jsem rád, že jsi tady, ale pravidla jsou dost nemilosrdná, a pokud tě chytí –"

„Kdybych dodržoval pravidla, dávno bych měl mnohem vyšší hodnost. Nedělej si o mě starosti. Jsem ochotný to s novou vrchní velitelkou kvadrantu jezdců risknout." Jeho úsměv se rozšíří. „Ta plukovnice má pro mě slabost."

Odfrknu si. „*Slabost* není slovo, které bych v souvislosti s mámou použil. A rozhodně ne v její přítomnosti." Přestanu se tvářit sebevědomě, což jsem si nedovolil od chvíle, kdy jsem v červenci přešel lávku, ale s otcem se nemusím hlídat. „Dokáže být mírnější jen ke dvěma lidem na celém Kontinentu, a pokud dneska selžu, jejich počet výrazně klesne."

„Jsi její oblíbenec, ale i k tvým sestrám se chová svým způsobem citlivě, ať už si to vy tři uvědomujete, nebo ne." Sevře mi rameno a hnědé oči mu zjihnou. „A ty neselžeš."

„Nechci ji zklamat," přiznám tiše. „Ani tebe." Nikdy jsem si nepřestal uvědomovat jeho úspěch nebo respekt, který matka vzbuzuje u jezdců. Nevadí mi nést tíhu jejich odkazů, ale taky nechci, aby mi určovaly život, což je dost těžké, když jsem si vybral nosit jezdeckou uniformu. „Jsi naštvaný, že jsem nešel k léčitelům po tom, co jsi mě takovou dobu učil všechno o bylinách?"

Máma se soustředila jen na to, aby mi vtloukla do hlavy taktiku a strategické myšlení, jako by vždycky věděla, že se rozhodnu přejít lávku.

„Ani náhodou. Poslouchej mě." Táta se nakloní blíž. „Nikdy mě nezklameš, Brennane." Zavrtí hlavou a pátrá v mých očích. „Tvoje čestnost, soucit a důvtip z tebe dělají muže s výjimečným charakterem, na kterého by byl hrdý každý rodič. Tvoje máma bude nadšená,

až tě uvidí přistávat na letovém poli, bez ohledu na to, jaký drak byl dost moudrý na to, aby se s tebou propojil. Doufá jen v to, že přežiješ, a podle mě brzy zjistíš, že to má víc společného právě s tím, že je tvojí matkou, a ne vrchní velitelkou. Naše srdce to nezvládnou, pokud by se ti něco stalo."

Přikývnu a spolknu knedlík, který se mi udělal v krku. „Co Mira a Violet?"

Od mámy si v kvadrantu neužívám žádného speciálního zacházení, což znamená, že stejně jako ostatní primáni nedostávám od rodiny zprávy ani dopisy. Nikdy by mě nenapadlo, že přijde den, kdy se mi bude stýskat po otravných mladších sestrách. Chybí mi Miřino dupání, jak mě neustále pronásledovala, a Violetiny úsměvy, když se naučila něco nového.

„Tvrdohlavá a nejistě zvědavá. Přesně v tomhle pořadí." Spustí ruku a po tváři se mu rozlije další úsměv. „Mira málem přizabila Daina Aetose, když s ním Violet minulý týden lezla po stromech."

„Je trochu ochranitelská." Zavlní se mi rty, ale rychle to přejde. „Ublížila si Violet?" Vždycky byla mnohem křehčí než Mira nebo já. Má sklony si snadno vykloubit nebo zpřelámat kosti, ale její mysl je nepřekonatelná.

Trhnu hlavou, když se z jižní části lesa ozve vřískot, ale táta se sotva pohne. Vyletí mi tep a o chvíli později zahlédnu nad korunami stromů dým, který přináší jasné varování o bezprostředním nebezpečí. Umírají tam lidé a já se chystám riskovat stejný osud.

„Violet je v pořádku. Nic, co by se nedalo napravit," ujistí mě a vytrhne z myšlenek.

„Dobře.“ Díky bohům za to, že máme napravovatele. Tenhle dar je vzácný, ale jezdci se signetem umožňujícím spojovat polámané kosti jsou pro moji sestru požehnáním. Třeba jako Nolon. Potřebujeme jich víc.

Vyschne mi v ústech, když v dálce začnou hořet stromy.

„V jakého draka doufáš?“ zeptá se táta, jako by o nic nešlo.

„Strašně rád bych měl černého, ale žádný není letos ochotný se propojit. Takže se přikláním k zelenému, protože jsou spolehlivější a rozumnější. Je pravděpodobně jednodušší plánovat s drakem, na kterého se můžeš spolehnout. Ale i hnědý by byl fajn.“ Přejedu si palcem po bradě. „Vlastně jakýkoli kromě oranžového.“

„Nikdy nevíš. Trocha nepředvídatelnosti by ti mohla prospět. Vyvážit tvoji rozvahu a tak,“ usměje se.

„U Zihnala, to *ne*.“ Zblednu a pomodlím se k bohu štěstí. „Oheň a zbrklost by se neměly míchat.“

„Jen si pamatuj, že Zihnal neupřednostňuje ty, kteří potřebují kapku štěstí, ale ty, kteří přijmou jeho dary bez váhání.“ Táta protočí černý korálek na náramku, který nosí na levém zápěstí, a pak ho stáhne a podá mi ho. „Drak je nepochybně ten největší dar, jaký můžeš obdržet od bohů, ale já bych ti rád věnoval tohle.“

„Vždyť ho nosíš… celou věčnost.“ Nandám si náramek na ruku. Pořád je teplý.

„A teď je tvůj. Budu se cítit lépe, když budeš mít u sebe kousek mě.“

„Díky.“ Protočím korálek, stejně jako jsem to tisíckrát vídal dělat jeho.

V dálce zaječí další kadet, tentokrát hlouběji v lese, a oba se otočíme.

Ztěžka polknu. „Musím jít."

„Mám tě rád, Brennane." Znovu si mě přitáhne a já ho pevně sevřu. „Až se uvidíme příště, bude z tebe jezdec," pronese klidně jako vždycky. V jeho objetí není ani špetka zoufalství nebo strachu, že je to naposledy, co se vidíme.

„Ano," slíbím. Je to právě jistota v jeho hlase, že to dneska přežiju, co mi dodá sílu ho pustit. Otec se nikdy nemýlil, v ničem, a já nehodlám právě dnes dokazovat, že i on se může splést. „Taky tě mám rád."

„Nestresuj se, Brennane. Užij si to. Draci milují Sorrengaily." Zmizí v hustém porostu a nechá mě tam stát a přemýšlet, kolikrát takhle v nebezpečných situacích ustoupil ve jménu svého výzkumu do pozadí.

Po chvíli se obrátím ke středu lesa, zklidním dech i uhánějící srdce a zakroužím rameny.

Tak jdeme na to.

Nechávám se vést instinktem, zatímco kráčím mezi stromy ve snaze zaslechnout to tiché volání, o kterém mluvil Kaori, a pod nohama mi křupe podzimní listí.

Nad hlavou mi k nebi vystřelí hnědý drak. Tenhle nejspíš nebude můj.

„Povídám ti, že jsem tímhle směrem zahlédl modrého!" zakřičí neznámý hlas.

„Na Kaoriho seznamu žádní modří draci nejsou," odporuje někdo jiný.

Už málem vyhrknu, aby se rozdělili, když zleva vybuchnou plameny. Skokem se schovám za borovicový kmen a srdce se mi zběsile rozbuší, jakmile hlasy utichnou. Zadržím dech, protože se zasvištěním se objeví červený škorpioocasý. Instinktivně vím, že tenhle to taky *není*.

Počkám, dokud se drak nepřesune jinam, a vzhlédnu k husté koruně. Tohle je strom, na který by Violet s radostí vyšplhala.

A strom, který mi dopřeje skvělý rozhled.

Jednu po druhé co nejtišeji zdolávám jednotlivé větve a dávám pozor, abych se mečem v pochvě nezachytil o drsnou kůru. V dálce se ozve dračí řev následovaný výkřikem, ale já se soustředím na šplhání. Pokud bych podlehl strachu, který doráží na mé srdce s jemností berana v říji, draci by to vycítili.

A se zbabělci se zásadně nepropojují.

Větve prořídnou a ohýbají se pod tíhou listů. Žádná z nich nevypadá, že by unesla moji váhu, takže se zapřu jednou nohou co nejblíž u kmene, stáhnu tenkou větev před sebou a rozhlédnu se.

Zorné pole mi zaplní kaleidoskop barev. Vršky stromů září v myriádách podzimních tónů, které skryjí téměř jakéhokoli draka. Modří nebo černí se letos Rozřazení neúčastní. Větve se pohybují v různých směrech, takže je jasné, že se pod nimi někteří z nich plíží. Na východě zahlédnu tři – vlastně čtyři – sloupce dýmu a jeden znepokojivý požár, který si rozhodně zaslouží pozornost jezdců ovládajících vodu. Na západě vystřelí do vzduchu zelený dýkoocasý, na jehož hřbetě se snaží udržet kadet, zatímco zvíře mocně máchá křídly a nabírá výšku.

Můj tam ještě někde čeká.

Se zavřenýma očima naslouchám svému uhánějícímu srdci. Doufám, že mi ukáže správný směr k drakovi, s nímž se mám propojit, ale nic necítím. Žádné škubání. Žádný tah. Dokonce ani nepatrné zachvění. Jen horký vánek na tvářích.

Dnešní brilantní plán není možná tak skvělý. Bylo by fajn, kdyby mi máma dala pár rad nebo mě třeba varovala… před čímkoli. Lávkou. Gauntletem. Prezentací. Měl bych tohle všechno zapsat, aby si Mira na všechny ty sračky nemusela přijít sama.

Horko najednou zesílí a já prudce otevřu oči.

Srdce mi vyskočí až do krku.

Před obličejem se mi vznáší zářivě oranžový šupinatý čenich a z nozder velikosti polovičního člověka stoupá pára. Ucítím další závan horkého vzduchu a o vteřinu později drak skloní hlavu a přišpendlí mě na místě zvědavýma zlatýma očima. Z tváří mu vyrůstají ostny, ale jejich konce – a zbytek těla – má schované v listí.

Měl bych pokorně sklopit pohled a zmizet, abych mu nepřekážel, ale teď fakt nemůžu. Připadá mi, jako bych měl chodidla přilepená ke stromu. Takže poprvé v životě udělám pravý opak toho, co bych měl. *Zírám* na draka.

„*Na vršky stromů patří jenom ptáci,*“ ozve se mi v hlavě chraplavý mužský hlas. „*Copak jsi pták, Sorrengaile?*“

„Co to sakra –?“ vyhrknu a pustím větev. Podklouzne mi noha, žaludek mi vyskočí do krku a pak zvítězí gravitace.

Spadnu a narazím do větve pod sebou. Snažím se zachytit a zaháknu paži o kluzkou větev, na které jsem předtím stál, a poškrábu si

předloktí. Zběsile kopu nohama a hledám oporu, zatímco drak procpe hlavu skrz větve a máchá křídly, aby se udržel na místě.

„A to je přesně důvod, proč by lidé neměli lézt na stromy.“

„Já z nich obvykle nepadám!“ zařvu naprosto nelogicky a konečně došlápnu na větev. „A ty bys neměl mluvit s lidmi, se kterými nejsi propojený.“

„A ty bys neměl drakovi koukat do očí, a přesto to děláš.“ Natočí hlavu a prohlíží si mě. *„Zahrajeme si hru, nejstarší ze Sorrengailů?“*

„Ne,“ vyhrknu, ale pořád od něj nedokážu odtrhnout pohled. Pak se ozve moje pýcha. „A jsem Brennan.“ Kde je ten předvídatelný zelený, který je mi souzený? Nebo lehce mazaný hnědý, kterého jsem si představoval?

„Křestní jméno si ještě musíš zasloužit, protože tvoje příjmení ho zastíní. A proč bys hledal draka, který je stejně nudný jako ty?“ zeptá se.

„*Nejsem* nudný,“ odporuju. Zvednu ruku a se zaklením si prohlížím dlouhý šrám na předloktí. „Jsem věrný a chytrý a z našeho ročníku nejlíp ovládám veškeré taktiky a –“

„Nudný.“ Nozdry se mu rozšíří, když se zhluboka nadechne a vypustí další oblak páry. *„Přestaň mi říkat věci, které už dávno vím, jen abys mi to potvrdil. Tolik se krčíš v matčině stínu, že prahneš po stejném drakovi?“*

Otevřu pusu a zase ji zavřu jako leklá ryba.

„Copak netoužíš po výzvě? Po někom, kdo by prověřil tvoje schopnosti? Nebo se můj instinkt plete? Našel jsem poddajného drozda místo bystrého a vnímavého jestřába, kterého jsem hledal?“ Oranžový přimhouří oči a dál se vznáší na místě.

Instinkt? Tak počkat. Copak si vybral *mě*?

„Jestli se takhle ptáš, pak se musím zamyslet nad tvojí údajnou inteligencí.“

Jenže oranžoví jsou nevyzpytatelní, popudliví a – co je nejhorší ze všeho – nepředvídatelní.

„Díky, Sorrengaile,“ ucedí.

Ignoruju jeho rýpanec a pobaveně si odfrknu, což je během Rozřazení rozhodně dost nevhodná reakce. *Drak je nepochybně ten největší dar, jaký nám bůh může dát.* Přesně tak to řekl táta. A pokud je tohle zvíře, kterému mám zasvětit svůj život, kdo jsem, abych tak obrovský dar odmítl? A není ironie, že jsem tu nejlepší radu pro Rozřazení dostal od písaře? Zhluboka se nadechnu a s přikývnutím smetu ze stolu všechna očekávání, která jsem měl s tímto dnem spojená. „Zahraju si s tebou.“

„A co když jsem změnil názor?“ Vycení ostré zuby.

Vynechá mi srdce, ale zavrtím hlavou. „Nezměnil, jinak bys odletěl nebo mě rovnou spálil.“

„Jen pomysli na všechny ty bitvy, které s tím tvým ptačím mozečkem vyhrajeme.“ V hlase mu zazní nepatrné nadšení, kvůli kterému zapochybuju o jeho urážce. *„Pokud se mi dokážeš usadit na hřbetě, aniž by ses dotknul země, pak budeš mým jezdcem.“*

„A co když to nedokážu?“ zeptám se a v duchu odhaduju vzdálenost od konce větve k jeho čenichu, ze kterého pořád stoupá pára.

„Nechci jezdce, který se neumí přizpůsobit mé nepředvídatelné *povaze. Buď se zabiješ nárazem o zem, nebo zkusím, jestli ta tvoje zrzavá kudrnatá peříčka budou hořet.“*

„Takže nejde o hru, ale dáváš mi ultimátum?“ ujišťuju se a zhoupnu se na větvi, abych otestoval její pružnost.

„Všechno je hra, pokud jsi dost chytrý, abys rozpoznal herní plán.“

Větší pravdu ještě nikdo nevyslovil.

„Dohodnuto.“ Zazubím se. Jo. Tenhle chlapík je můj. Čekat na jeho souhlas by bylo dost pošetilé – nejspíš by poodletěl, jen aby mohl pobaveně sledovat můj pád –, takže ustoupím ke kmeni a pak se rozběhnu. Nespouštím oči z větve a čekám, kdy začne klesat pod mojí vahou.

Při prvním zachvění listů se pořádně odrazím.

Čas na pár vteřin zpomalí, jak letím vzduchem, a oranžový se připravuje na náraz. Buď jsou to první chvíle mého nového života, nebo poslední střípky mé existence. Máchám rukama, jako bych tím mohl zkrátit zbývající vzdálenost, a kopu nohama, abych získal hybnost.

Takhle nás Kaori rozhodně nasedat neučil.

Dopadnu na jeho čenich a náraz mi vyrazí dech. Pak se chytím první věci, která se mi dostane pod ruku, což je shodou okolností šupina na okraji nozdry.

„*Malý ptáček umí létat,*“ dobírá si mě, zatímco visíme ve vzduchu. Pak vytáhne hlavu z větví.

Zaklesnu prsty do rýhy mezi šupinami. Svaly v horní polovině těla mě pálí, jak se snažím vytáhnout nahoru, aniž bych se nohama přiblížil k těm ostrým zubům. Kolem se míhá země nebo jsou to možná stromy. Odmítám se přestat soustředit, abych se podíval, a místo toho šplhám po dračí hlavě tím nejpodivnějším způsobem známým – a zároveň neznámým – lidstvu.

Zničehonic změní směr a najednou prudce klesáme, čímž mi dost ztíží cestu po jeho čele. „Vážně?“ zařvu a nespouštím oči z šupin nad obočím, kterých se potřebuju chytit. „Ještě to není dost těžké?“

„*Pokud jsi to chtěl mít snadné, měl ses přidat k pěchotě,*“ zavtipkuje.

Chápu. S tímhle drakem můžu čekat jedině to, že udělá nečekané.

„*Učíš se rychle.*“ Ve chvíli, kdy mu do tváře začnou šlehat větve a já se vyšplhám na vršek jeho hlavy, vyrovná let. Náhlá změna směru mě vymrští mezi rohy. Zvládnu se akorát stočit tak, abych se vyhnul ostnům, které mu nerovnoměrně pokrývají krk až k ramenům.

Při bohyni Dunne, musí letět skoro kolmo k zemi, protože vršky stromů vidím přímo za špičkou dýky na jeho ocase. A pokud se mi nepovede zastavit, sklouznu se rovnou do náruče smrti. Pád z takové výšky se nedá přežít, vyzvedávali by jenom mrtvolu. Tělo mi zaplaví adrenalin, když zabořím ruce do šupin a v duchu se smířím s jakýmkoli zraněním, jen pokud se dokážu něčeho chytit. Pažemi mi vystřelí bolest, ale podaří se mi sevřít jednu řadu šupin a zaryju mu paty do další těsně pod rameny na dost dlouho, abych se přetočil na břicho.

Vítr mě bičuje, zatímco drak stoupá k polednímu slunci a já se jednu řadu šupin po druhé pomalu sunu k místu na sezení. Gravitaci je úplně jedno, že jsem syn Lilith a Ashera Sorrengailových. Podaří se mi to jen díky vlastním schopnostem.

Sklouznu po šupinách do prohlubně na zádech. Není tu žádná opora pro nohy, takže se nemám jak usadit. Skok ze stromu byl jedna věc, ale budu potřebovat Zihnalovo požehnání, abych to zvládl až do konce. Tep mi duní v uších a okraje vidění se rozmazávají, když se natáhnu k dalšímu záchytnému bodu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Den Rozřazení **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.